

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI - N. 70. Preu 5 fr. - 11 d'octubre del 1946 - Redacció i Administració: 8, Av. Mathurin Moreau. Bureau 19. PARIS XIX

El perill del compromís subsisteix

SENS ha criticat sovint la nostra insistència en el plantejament de problemes polítics essencials. Sobretot d'aquells relacionats amb la unitat obrera i antifranquista i amb l'altre, no menys important, de denunciar les maniobres de compromís i de claudicació.

Com no hem d'esser conseqüents en la defensa d'aquesta línia unitària i antiautoritària, si en fer-ho així servim amb tota fidelitat els interessos de la classe obrera i del poble de Catalunya?

Com no hem de denunciar implacablement les maniobres dels agents claudicadors, dels partidaris del compromís, dels propagandistes de «solucions dignes», si aquelles, lluny de desaparèixer, continuen en l'òmbra de certs dirigents republicans i obrers? Només cal llegir i escoltar amb atenció tot allò que s'escriu i es diu en els mitjans de comunicació de Franco per copsar amb tota la seva franqueja que l'ambició de compromís i de claudicació no s'ha apagada. Uns dies es manifesten més forts que en altres. Sorgeixen noves «fórmules» i «solucions». En el fons, però, subsisteixen l'esperit i les intencions reaccionàries, antipatriòtiques, antidemocràtiques de tots aquells que volen l'urar els pobles d'Espanya. L'urde d'una franquisme sense Franco, a mans d'un franquisme sense Franco, a mans de la reacció imperialista internacional.

Uns parlen de «solucions dignes». Altres, com «Hoy», setmanari de la C.N.T. col·laboracionista, diuen que «la credencial ha tenid que passar per el cap», parlen de «elegir velas» i de «trencar armats», etc., etc.

«Quedem» del més d'agost escriu que «la gent—quina gent?—troba bona tota solució que l'acosta al desiderat primer, que és tornar a casa».

Shan aixecat, també, veus que han demanat el «suicidi» del Govern Giral. Aquesta «fórmula» l'hem trobat, de nou, en unes manifestacions fetes pel diputat laborista Ernest Davies, el qual, després d'haver passat un mes a casa nostra «estudiant la situació» del règim franquista, ha arribat a la conclusió que:

«admirar d'Espanya no hi ha cap força que constituï una amenaça per a Franco. Per aquesta raó, l'ON.U. ha de constituir un Govern que serveixi d'alternativa i del qual han de formar part totes les tendències que s'oposen a Franco i que compten amb el suport de la majoria de la població d'Espanya».

«Curios «plax» l'establert per Mr. Davies! Coincideix en tot i per tot amb aquell altre sobre la desaparició del legítim Govern de la República el qual, ho és recordar-ho, afirma la seva personalitat cada dia amb més força, com ho palesen els reconeixements per part de diferents països democràtics i les adhesions que rep de l'interior del país, entre les quals cal destacar la de l'Aliança Nacional de Forces Democràtiques».

«I mancava quelcom per a remoure la bassa infectada del compromís i de la claudicació, per a alarmar les forces obreres, republicanes i antifranquistes, només cal llegir els informes i resolucions del darrer Congrés que el grup «gestista» escissionista ha celebrat a Tolosa».

Pascual Tomás, un dels dirigents d'aquell grup, ha manifestat en el seu informe: «sem cuales fueran las circunstancias que nos depare el mañana».

vuela la mirada a España, entramos en nuestro país como podamos, teniendo en cuenta la realidad de la vida internacional; pero con tales fueran las posibilidades que tengamos para nuestra salida a España, aproximaremos aquellas posibilidades que nos permitan salir de este curso y volver la emigración a nuestra patria, no para plantarnos de rodillas ante lo que pueda haberse establecido en España por intervención del mundo internacional, sino para aprovechar el mínimo de libertad que podamos tener para seguir combatiendo con tenacidad y la fe de siempre por la República de nuestros principios doctrinales».

I en fixar la posició política de la U.G.T. a França s'hi diu: «El Congreso hace suya, no obstante la declaración política que antecede, la resolución adoptada por el Congreso del P.S.O.E. en el Exilio, en virtud de la cual la U.G.T. NO SERA UN OBSTACULO PARA LA REALIZACION DE OTRA FORMULA SI SURGIERE, QUE POR CAMINOS DISTINTOS QUE LOS QUE AL GOBIERNO LE ESTAN CONSTITUCIONAMENTE SENALADOS, pudiera conducir a la liberación de España y al restablecimiento de la República, siempre que esa fórmula ofrezca también aquellas garantías que la dignidad de la U.G.T. exige».

NO creiem que aquests informes i resolucions responguin al sentiment patriòtic i revolucionari de les masses treballadores veritablement fidels a les tradicions combatives de la U.G.T. No creiem que siguin, tampoc, aquestes «fórmules» les que ens permetran sortir de este curs. A NARBONNE LA DIGNITAT DE LA U.G.T. El nom gloriós i heroic de la Unió General de Treballadors, la memòria dels milers i milers de militants ugetistes caiguts en la lluita contra el nazi-feixisme-falangisme, no poden ésser escarmentats amb vergonyoses «compromisos i solucions» de gent que ha perdut—no sabem si n'han tingut mai!—confiança en la força combativa i revolucionària de la classe obrera del nostre país, en les virtuts més heroiques del nostre poble.

Nosaltres sabem allò que significa l'apropiar «aquelles possibilitats» que nos permetran sortir de este curs. A Grècia, potser també certs «dirigents» ingenuos, amb la mateixa mentalitat i intencions que els agents del compromís de casa nostra, havien pensat igual. Els resultats—i quins resultats!—hom els pot constatar cada dia. Darrerament la C.G.T. grega ha estat lliurada pel reaccionari Tsaldaris a mans de «dirigents sindicals» tals com Markulakis i Vuriotis que foren condemnats a treballs forçats per haver col·laborat amb la Gestapo. Aquesta seria la revolució i l'indivisible perspectiva que els obrers ugetistes i cenetistes tindrien davant amb el règim que «ha guanyat» el país «per intersecció del mundo internacional». Com a Grècia, a casa nostra també es trobaria el franquisme ha tingut cura de guardar—los i àdhuc d'alliberats—els Markulakis i Vuriotis.

TENIM o no tenim motius, més que justificats, per a posar en guarda les masses obreres, i antifranquistes davant els perills que comporta la maniobra del compromís, de claudicació? Nosaltres, mentre no ens demostri el contrari, estem convençuts que sí!

Quan hem denunciat les posicions polítiques que reflexen la claudicació davant Franco i el franquisme no s'ha trobat altra resposta als nostres argu-

ments irrefutables que la grolleria més indecent i l'anticomunisme més rabídic. O se'ns ha respost, com ho ha fet «la Humanitat» dient que els «complots antibotxers» i les «traïcions» eren «contes de fades i serenons» i que no més estaven en la nostra imaginació. Si haguessin estat NOMES en la nostra imaginació, si aquell AMBIENT I INTENCIONS DE COMPROMIS I DE CLAUDICACIO no haguessin arribat i àdhuc contagiats certs cercles oficials no haurien estat necessàries les notes, força expressives per cert, fetes públiques, tant pel Govern de la Generalitat com pel de la República. Si haguessin estat NOMES en la nostra imaginació (Passa a la pàg. 2.)

ARA fa sis anys Lluís Companys, President de la Generalitat de Catalunya, fou assassinat per Franco i la Falange. Confiant en la vigència del dret internacional en un país sotmès pel nazi-feixisme i «governat» per la seva camarilla de «Quislings», de traïdors a l'ur Patria francesa, Lluís Companys va caure indefens en mans de la Gestapo.

Joan Comorera
S. G. del nostre Partit,
repre'n la seva
activitat política

Després de les dues intervencions quirúrgiques que ha sofert aquests darrers mesos, el company Joan Comorera, encara que no restablert del tot, s'ha incorporat altre cop a les tasques de direcció del Partit.

No cal dir com en l'actual situació política, la represa d'activitat del secretari general del Partit serà acollida amb satisfacció per tots els nostres militants i amics.

Nosaltres volem aprofitar aquesta avinentesa per a palesar, una vegada més, l'afecte i adhesió increbtable a company Joan Comorera, al qual desitgem veure ben aviat completament restablert en bé del Partit, de Catalunya i de la República.

tapo. I sense que en aquella hora s'aixegues cap de les veus que avui ressonen per a demanar clemència a favor dels botxins nazi-feixistes, i falangistes, Lluís Companys va ésser lliurat als seus assassins.

Amb la seva mort gloriosa, Lluís Companys va prestar el seu darrer gran servei a la causa democràtica i progressiva. Amb la seva mort va demostrar a tots aquells capaços d'entendre la veritable naturalesa del nazi-feixisme-falangisme, la seva crueltat implacable i la seva tècnica política.

En les hores greus per als reaccionaris, Lluís Companys els va donar la seva mà cordial. Va fer aleshores esforços propis de la seva concepció romàntica de la política i dels xocs que oposen els interessos inconciliables de classe. Va fer-los sense especulació política, sense la intenció de crear un precedent de reciprocitat; amb generositat que els protegits no es mereixien i amb el desinterès que el caracteritzava. I els mateixos que així varen poder fugir de la justa indignació popular, de la justícia republicana, varen prendre part fredament a la seva mort. La crueltat implacable ha estat la naturalesa dels nazis i dels feixistes i continua essent la dels falangistes. Aliçonat per l'experiència, estem segurs que si Lluís Companys visqués seria avui, en tant que President de Catalunya, el gran animador de la lluita activa dels catalans contra Franco i la Falange i contra tots aquells que pretenen salvar les essències del franquisme, amb Franco o sense Franco, sacrificant les llibertats de Catalunya i els drets a la independència i a la democràcia dels pobles hispànics per por a la voluntat popular i per a millor servir els interessos de la reacció interior i internacional. Lluís Companys a hores d'ara hauria comprès que amb els monstres franco-falangistes no pot haver-hi pacte ni tracte ni altre compromís que llur total anihilament.

Lluís Companys va ésser un republicà incorruptible, una República català i revolucionari. No va sortir dels límits del republicanisme tradicional, encara que tenia, però, una concepció popular i dinàmica de la política aguditzada per una intuïció que l'empenyia a prendre contacte amb la massa catalana i no a defugir-la. No comprenia la lluita de classes, no comprenia la

per Joan COMORERA
Secretari general del P. S. U. de Catalunya
Conseller del Govern de la Generalitat

dialectica del nostre temps i, per consegüent, no veia que el duel entre una classe que desapareix i una classe que ascendeix és la llei del present període històric. Lluís Companys, però, va intuir sempre que no podia haver-hi una estabilització republicana, un desenvolupament progressiu de la democràcia, d'obstacles invencibles a la progressió nazi-feixista, sense la participació activa, constant, resolta de la classe obrera. Va comprendre, també, que no podia haver-hi una maduració en la política nacional, la consolidació de les llibertats guanyades, el reeiximent de nous plantejaments amb la perspectiva d'una Federació Democràtica dels pobles hispànics, sense la unitat nacional feta possible i combatent per l'acció creixent de la classe obrera. Aliçonat per l'experiència, estem segurs que avui Lluís Companys, vibrant per l'exemple magnífic del nostre poble, seria el President de l'autèntica unitat combatent, de la

fant uns quants cavalls de Troia la missió dels quals avui la pòm veure ja tots. El falangisme, fidel deixeble del nazi-feixisme, ha copiat també aquesta «tècnica». Ha salvat la vida i ha posat en llibertat els Maurin i els Mera, els cavalls de Troia de la democràcia espanyola. Ha anihilat i anihila despietadament els veritables patriotes, els veritables demòcrates, els bons servidors de la classe obrera i del poble. En assassinant Lluís Companys, el franco-falangisme sabia molt bé que privava Catalunya i Espanya d'un gran dirigent, d'un bon patriota, d'un bon revolucionari, de l'home que hauria esdevingut per les seves virtuts i per la força de les coses l'eix de la unitat nacional combatent dels catalans, un dels forjadors de la unitat combatent dels pobles hispànics.

En treure avui homenatge a la memòria del President Companys, President dels catalans i no d'un partit, prometem continuar amb la mateixa fermesa la nostra lluita contra Franco i la Falange, la nostra oposició irreductible a qualsevol «solució digna», de capitulació. Prometem intensificar el nostre esforç per tal d'aconseguir la unitat nacional combatent. Prometem que no hi haurà a casa nostra pau ni vida econòmica ordenada mentre i tant el dret inalienable dels pobles hispànics a restablir la República i les nostres llibertats, amb el contingut i estructura política i econòmica que els plaiqui, no sigui lliurement, democràticament exercit.

Això és allò que el President Companys demanaria als catalans, si visqués.

SAN SEBASTIAN Una bandera antifranquista al mont Garrica

En el mont Garrica, situat en el terme municipal d'Oyarzun, prop de San Sebastian, es col·loca a una dies una gran bandera antifranquista. El lloc escollit fou una gran creu de ciment que es troba al cim del Garrica.

Allò que convé destacar, però, és que en la bandera fou col·locat un artefacte explosiu dispost a funcionar en el moment en què fos arrencada pels falangistes.

S'han cridat nombrosos especialistes els quals estan estudiant la forma de desmuntar l'artefacte davant el perill que en fer-ho pugui saltar la creu.

Heus ací una prova més de l'autència dels combatents de l'interior, els quals cada dia perfeccionen llurs mètodes de combat en la lluita implacable contra el règim hitleria de Franco i de Falange.

Als deu anys Franco ha de reconèixer que el seu règim no ha donat ni pau ni benestar

Franco ha anat a Burgos per a celebrar el desè aniversari del seu nomenament de Cap d'Estat. Això ha estat un motiu d'última satisfacció per aquell botxí, en canvi per als pobles hispànics ha servit per a poder mesurar l'amplitud de la tragèdia que viuen des de fa deu anys sota el règim de Franco i de la Falange.

La manca de pau, la misèria, l'estraperallisme, les ruïnes, tot allò que de pitjor coneixen els pobles d'Espanya, el bandit històric no ha trobat altra sortida que la d'afirmar que «Los problemas de España no son de hoy. Los problemas de España vienen de ayer, vienen de medio siglo de abandono». Cínica confessió de la incapacitat del règim franquista, el qual, lluny de solucionar cap dels problemes que els nostres pobles tenien plantejats, els ha agreujat desmesuradament!

«...no hi haurà a casa nostra pau ni vida econòmica ordenada mentre i tant el dret inalienable dels pobles hispànics a restablir la República i les nostres llibertats, amb el contingut i estructura política i econòmica que els plaiqui no sigui lliurement, democràticament exercit».

Aprofitant la «solemnitat» d'un tal esdeveniment el «Caudillo» ha parlat per a fer un lleuger, molt lleuger, balanç d'aquest desènni franquista. Ha hagut de reconèixer que els resultats no són molt falagueros. Ha hagut de confessar que l'Espanya franquista és una vall de llàgrimes.

«Los problemas actuales de casa nostra—ruïnes, misèria i terror—han estat creats pel règim de Franco i de la Falange. Es en va que cerquin justificarse!»

«Nuevamente España tiene un papel en el mundo». I això ho diu Franco en el mateix moment que arrenca el món de l'interior i restablir la República i les nostres llibertats, amb el contingut i estructura política i econòmica que els plaiqui no sigui lliurement, democràticament exercit».

«Guerra que van provocar els traïdors franquistes amb l'ajut del nazifeixisme, guerra que ha continuat latent a l'interior del país d'una manera particular assassinant, torturant, anihilant els millors fills dels pobles hispànics!»

Sota el règim franquista no hi ha possibilitats de pau ni de benestar. Joan Comorera, en l'article que publi-

«Promeses de pau que ha hagut de desmentir en el curs del desènni»

Ajudeu-nos a salvar els nostres germans!

Demanem que s'obri una investigació internacional per tal que l'opinió mundial conegui allò que passa a totes les presons d'Espanya

Manifest dels Partits Comunista, Socialista Obrer Espanyol, Unió General de Treballadors d'Espanya i Partit Socialista Unificat de Catalunya

Un deure polític insornable i un imperatiu de consciència obliga a què aquell que la nostra veu d'abrandada protesta contra la nova onada de repressió desfermada pel Govern franquista.

Convençuts que la nostra protesta trobarà eco en les consciències dels homes lliures, dels demòcrates sincers de tots els països, els demanem una acció internacional ràpida i urgent per tal d'aturar la mà del botxí espanyol que delma implacablement els regles republicans i que prepara noves i monstruoses execucions.

A les presons d'Astúries, centenars de detinguts, tancats en cel·les de castig, hi són martiritzats cruelment per tal d'obligar-los a delatar llurs companys.

Aquells que es mantenen sense doblegarse a les promesses i als cops són torturats fins a la mort. Aquestes darreres setmanes, diversos detinguts han estat assassinats d'aquesta forma. El mateix procediment se segueix ara contra Celestino Uriarte, contra Casto Garcia Roza, contra Aquilino Gómez i contra nombrosos lluitadors antifranquistes.

Demanem que sigui oberta una investigació internacional per tal que l'opinió de tot el món sàpiga allò que passa a Astúries, allò que passa a totes les presons d'Espanya.

D'aquesta Andalusia ten soferta ens arriba el clam d'angoixa dels famílies dels presos de la presó de Jaen, als quals s'extermina. Així ha estat mort a garrotades Pablo Bar i dotzenes de presos tancats en calabossos de castig són objecte cada dia de les pallisses brutals dels oficials falangistes José Garza, Juan Giménez, José Fernández i Francisco Revuelta.

geos més a la província de Badajoz. La llista dels assassinats per aquests procediments alévis és interminable.

Aquesta nova ofensiva terrorista contra el moviment popular de resistència és desfermada per Franco amb el propòsit d'ofegar la repulsa nacional al règim feixista instaurat per Hitler i Mussolini. Franco i els falangistes temen que en ésser tractat el problema espanyol a l'O. N. U. les forces de l'interior facin acte de presència en el camp de la lluita i mostrin llur hostilitat insubornable al règim antinacional i antidemocràtic imposat per les banyetes estrangeres i Franco vol impedir-ho amb l'ofegament de la protesta popular en germem.

Franco sent trontollar el seu odiós poder bastit demunt el dolor i la sang de centenars de milers d'espanyols, i empresona, tortura i assassina, amb l'esperança de prolongar la seva dominació d'Espanya.

Les representacions diplomàtiques existents a Espanya coneixen allò que passa al nostre país, perquè reben constantment informació d'aquests fets terroristes, encara que tapen la resistència popular i el

terror franquista amb una conspiració del silenci i faciliten així l'obra criminal i antidemocràtica de Franco, ahir mercenari hitleria i avui vil servidor dels grups internacionals més reaccionaris.

En nom del dret de gentes, en nom dels drets proclamats en la Carta de l'Atlàntic, en nom dels sacrificis del poble espanyol per la causa de la democràcia, cridem tots les forces democràtiques i obreres a venir en ajut dels republicans espanyols perseguits i acorralats com a feres per l'onomada justícia franquista.

Els governants franquistes han declarat sovint que Espanya viu una situació normal. Mentem! Mentem perquè temen la protesta exterior i mentem perquè saben que si el món conegués en tota la seva extensió la immensa tragèdia del poble espanyol no toleraria per més temps l'existència del montruós règim franquista.

Llurs mentides, però, no impediran que la veritat sigui coneguda, que els demòcrates de tots els països coneguin allò que el franquisme ha significat per a Espanya.

Compatriotes! Unim les nostres forces per a clavar millor els nostres cops al

règim que oprimeix i esclavitzava el nostre poble i aturava la mà dels botxins. Que el clam dels republicans espanyols exigint justícia i solidaritat ressoni d'una punta a l'altra de la terra!

Demòcrates de tots els pobles! Companys socialistes i comunistes de tots els països, companys dels Sindicats: ajudeu-nos a salvar els nostres germans, els republicans espanyols que la policia franquista vol exterminar!

Ajudeu-nos a alliberar el nostre país de l'opressió reaccionària i feixista i Ajudeu-nos a restablir la República democràtica al nostre país!

Pel P. C. d'Espanya:
DOLORES IBARRURI.
ANTONIO MIJE.

Pel P. S. O. E.:
RAMON GONZALEZ PENA.
RAMON LAMONEDA.

Per la U. C. T.:
RAMON GONZALEZ PENA.
JOSE RODRIGUEZ VEGA.

Pel P. S. U. de C.:
JOAN COMORERA.
RAMON SOLIVA.

Davant la reunió del Consell de Seguretat de l'O. N. U.

CONFIEM EN LA NOSTRA FORÇA

El 23 d'aquest mes es reunirà el Consell de Seguretat de l'O. N. U. El fet té la seva importància, puix que en l'esmentada reunió es discutirà, segons sembla, el problema d'Espanya.

«La esperança de tot el Poble estava puesta en la acció de los ingleses.» (El Socialista, del 21 de setembre).

«Si l'aplec internacional s'acabés sense resoldre el cas, la desesperança guanyaria molts cors i un salvís qui pogués seria un senyal de desparís, perill que alguns polítics ja han previst i que cal creure que serà evitat.» (Quèdrem, N. 18).

Nosaltres hem condemnat sempre les posicions polítiques d'aquells que pretenen SUPEDITAR LA SOLUCIO DEL NOSTRE PROBLEMA A FACTORS EX-

CLUSIVAMENT INTERNACIONALS. I les hem condemnat amb tota vigòria, perquè saben que només serveixen—segons és l'objectiu dels propagandistes—per a frenar la combativitat de les masses obreres, republicanes i antifranquistes. Per a estimular i alimentar els corrents de passivitat. Per a facilitar la maniobra del compromís.

«En confiar únicament en la solució internacional del nostre plet i no en l'acció unitària de les nostres forces, recolzada en una mobilització activa del món democràtic. Heus-ne ací les expressions més corrents: «Després de derrotar Hitler i el nazisme, les Na-

MISSATGE DE LA F. D. I. DE DONES ALS DELEGATS DE LA CONFERENCIA DE LA PAU

La Federació Democràtica Internacional de Dones, que aplega desenes de milions d'afiliades a la Conferència de la Pau...

La Federació Democràtica Internacional de Dones no fa més que rebre queixes i crides egípcies de les dones de nombrosos països.

De Grècia ens arriba el resó de les dones gregues que exigeixen la protesta dels pobles democràtics contra les tortures i la mort infligides a les dones patriotes...

De diferents països, igual que de les colònies, ens arriben les queixes i les protestes contra les experiències del feixisme, contra les mesures antidemocràtiques preses contra els pobles, contra els crims racials que segeixen cometent-s'hi.

Vuitanta milions de dones afiliades a la Federació Democràtica Internacional de Dones segeixen els treballs de la Conferència de la Pau amb una atenció...

PLENS DEPARTAMENTALS DEL P. S. U. DE C.

ORLEANS Intervenció de RAFAEL VIDIELLA, secretari del Partit

El propassat diumenge dia 28 de setembre es celebrà a Orleans el Ple departamental del nostre Partit per tal de fer un balanç d'activitat en l'Emulació Joan Comorera.

A la presidència hi havia entre altres el company Rafael Vidiella, secretari del Partit; Joan Cervera, Joan Ribas, Rafael Laborda i Josep Ribas, de la Direcció departamental; Adrià, responsable departamental; de la Dordogne; Sunper i Garrido, en nom del P.C. d'Espanya; i Natàlio Fernández, del P.C. d'Euzkadi.

El company Joan Ribas, responsable polític del departament, feu un anàlisi de la situació actual per a treure conclusions que demostren la justesa de la línia política del Partit.

Estudiant l'activitat del departament en l'Emulació Joan Comorera, mostrà com s'havien superat les falles i posà de relleu els èxits conseguits, i que es confirmen per una major vitalització del treball del Partit, de l'ingrés de 10 militants més al Partit, per la recollida de prop de 66.000 francs d'ajut al país, per un augment de difusió de «LLUITA» i de «Quaderns del Comunisme».

En aquest aspecte recull l'experiència que ofereix el desenvolupament del P.S.U. de C., el qual, poc nombrosos els primers mesos, esdevingué una força essencial de la política catalana i és avui una força decisiva en la lluita dels treballadors i de tot el poble de Catalunya contra la dictadura franquista.

Intensificant, doncs, el treball de masses és un factor primordial de la nostra política; una major preocupació per la qüestió sindical, Han vingut al P.S.U. de C. en el vostre departament —diu— alguns militants cenetistes. Això és normal, perquè som el Partit de la classe obrera i hem de fer que tots els millors fills d'aquesta classe vinguin al P.S.U. de C. Hem de recordar sempre que no som el Partit de la U.G.T., sinó que som el Partit de tots els treballadors catalans.

Rafael Vidiella estudia, després, diferents aspectes de la situació internacional i nacional. Posa de relleu els esforços enormes realitzats pels pobles soviètics en la lluita contra el nazifeixisme. El comportament heroic d'aquests pobles ha fet que la Unió Soviètica assolís un gran prestigi per tot arreu, prestigi que es veu combatre avui amb calúmies i propagandes antisoviètiques d'estil hitlerian.

Analitzant la situació a Grècia diu que els cercles reaccionaris imperialistes pretenen fer el mateix a casa nostra. Per això treballen aferrissadament per tal de dividir les forces obreres i republicanes, estimulen i alimenten l'anticomunisme i l'antivivisme. Propugnen i malden desesperadament per a donar una resolució reaccionària, antinacional i antidemocràtica al nostre programa.

Per aconseguir-ho infiltraren a les organitzacions obreres i republicanes elements perturbadors, aventurers de la política, llegats, no als interessos dels treballadors i de la nostra Pàtria, avui esclavitzada, flotant en l'ambient i fou una reafirmació del nostre amor a la República i a les millors tradicions patriòtiques de la nostra terra.

Després d'aquesta triomfal presentació a París, el Grup ha emprat ja una estornada per França i actuaran a Bordeaux, Tolosa, Perpinyà i Marsella. De retorn a París faran una segona representació, el lloc i el dia de la qual serà degudament anunciat, en la qual esperem que es doblí l'èxit assolit en la primera aparició. Les nostres felicitacions als joves compatriotes per llur meritoria tasca i llur entusiasme i els nostres millors desirs d'un gran èxit.

L'acte resultà un èxit en tots els seus aspectes i el públic en sortí content i entusiasmat. Al llarg de tot ell el record dels nostres patriotes, avui esclavitzats, flotant en l'ambient i fou una reafirmació del nostre amor a la República i a les millors tradicions patriòtiques de la nostra terra.

Abans d'acabar l'acte el cor interpretà alguns cançons de la nostra guerra i la «Jove Guàrdia», que el públic, corcjà a peu dret en mig del més gran entusiasme.

L'acte resultà un èxit en tots els seus aspectes i el públic en sortí content i entusiasmat. Al llarg de tot ell el record dels nostres patriotes, avui esclavitzats, flotant en l'ambient i fou una reafirmació del nostre amor a la República i a les millors tradicions patriòtiques de la nostra terra.

L'acte començà per unes paraules del company Federico Melchor, de la C. E. de la Federació de J. S. U. d'Espanya, el qual presentà al públic de París els nostres joves compatriotes. Feu ressaltar el fet que no obstant que sortien d'Espanya encara uns infants i de totes les dificultats que l'enemic els ha posat, han sabut conservar llur amor a la nostra Pàtria i han fet els màxims esforços per a organitzar un Grup Artístic que recollís l'expressió de l'art i del folklore dels pobles hispànics. Llur mèrit és més gran perquè en cap moment no han deixat de pensar en la nostra terra i en la lluita que allà menen els patriotes per a reconquerir la República i els seus esforços s'han orientat sempre a ajudar aquesta lluita en la mesura de llurs possibilitats.

Tot seguit, i sota la direcció artística del company Manuel Lazareno, el Grup començà la seva actuació. Representaren «El Retablo de las Maravillas», de Miguel de Cervantes i «Elogia», de Tirso de Molina. El Cor ens cantà diverses i escollides cançons populars dels diferents pobles hispànics, entre elles la sardana «Per tu Floro», totes elles molt aplaudides. Després vam veure en escena els balls de la nostra terra. Cants del Nord, de Galícia i d'Astúries, d'Euzkadi, de Castella i de Catalunya, dances com la jota i l'«Españeta-Dantza» desfilaren davant nostre, meravellosament interpretats per aquest joves artistes.

Abans d'acabar l'acte el cor interpretà alguns cançons de la nostra guerra i la «Jove Guàrdia», que el públic, corcjà a peu dret en mig del més gran entusiasme.

L'acte resultà un èxit en tots els seus aspectes i el públic en sortí content i entusiasmat. Al llarg de tot ell el record dels nostres patriotes, avui esclavitzats, flotant en l'ambient i fou una reafirmació del nostre amor a la República i a les millors tradicions patriòtiques de la nostra terra.

El perill del compromís subsisteix

(Ve de la pàg. 1.) nostra imaginació se'n hauria desfogant les nostres acusacions, nostres denúncies han estat continuant en peu i han restat on...

amb la campanya ambiciosa menada contra els patriotes, més enconeguda i negada de la causa antifeixista, per crear el mateix clima que, fent possible, en 1939, la vergonya de la República de Casado.

Molt de compte a tornar a començar aquell parany preparat pels maitans claudicadors d'avui! Les conseqüències han estat i són, encara, greus per tots els pobles hispànics.

El perill del compromís subsisteix. Nosaltres hem assenyalat el camí per a l'UNITAT NACIONAL, COMBATEM EN TOTS ELS ANTI-FRANQUISTES PODRÀ ESCALAR EL FRANCO-FEIXISME I POSSIBILITAR EL RETORN DE LA REPUBLICA I LA DEMOCRACIA AL NOSTRE PAIS.

«LLUITA» vol premiar l'entusiasme i abnegació amb que els nostres companys intensifiquen la campanya d'ajut i de les subscripcions

Lots de llibres de les «EDICIONS LLUITA» als millors activistes

Es natural que les enormes exigències de la gegantina lluita que mena el nostre poble contra el franquisme, planteja la realització de tasques que posen continuament a prova el temps de combatents consecutius i infatigables dels nostres companys.

Es evident també que la nostra constant preocupació pels sofriments del nostre poble, la nostra voluntat increbentable d'alliberar-lo dels botxins que el tiranitzen i, especialment, la nostra educació política que ens fa conscients de les nostres responsabilitats de Partit d'avantguarda de la classe obrera i del poble de Catalunya, ens impregna de la necessitat de lluitar antifrancquista i com a conseqüència ens acostuma a considerar els actes de major abnegació i sacrifici com un senill compliment del nostre deure envers el nostre poble.

Això fa que els gestos que a diari tenen els nostres companys per a assegurar al Partit els quantiosos mitjans materials que són indispensables per a incrementar constantment la lluita contra el franquisme, pel fet que són realitzats amb la naturalitat més senzilla són sovint poc valorats i adhuc els propis companys que els realitzen no senten altra autosatisfacció i orgull que el de pertànyer al Partit que els ha forjat i transformat en homes d'un gran temps especial

que, lluny de defugir les dificultats, es multipliquen per a superar-les quan es presenten.

La campanya d'ajut a «LLUITA» ha donat ocasió per a posar de relleu una vegada més aquesta característica magnífica dels nostres companys. Ultra les innumerable iniciatives de què hem donat compte en anteriors edicions, en l'aplicació de les quals rivalitzen en entusiasme i dinamisme, abnegació i esperit de sacrifici, actualment, com sigui que manquen pocs dies per a cloure la campanya de les «Llistes d'Ajuts» ens arriben continuament informacions de l'emulació establerta entre els Grups per tal d'èsser els que totalitzin una contribució més quantiosa.

La crida que vàrem llançar per ajut a «LLUITA» ha assolit un èxit que demostra la sensibilitat política dels nostres companys i l'estima que senten pel nostre portaveu.

«LLUITA» ha volgut premiar i encoratjar aquest esforç dels companys, per la qual cosa reserva uns lots dels llibres de què disposa les «Edicions LLUITA» per als Grups i companys que més es destaquen en la campanya de les llistes d'ajut i que obtinguin millors resultats en la tasca de les subscripcions d'ajut permanent.

Volem remarcar una vegada més que el passat dijous, dia 3, tingué lloc la presentació per part de la Federació de Joventuts Socialistes Unificades d'Espanya del Grup Artístic dels joves bascos emigrats a Londres en un festival celebrat a la «Sala de la Mutualité». Patrocinaren el festival, entre altres personalitats, el President de la República Espanyola, el senyor Diego Martínez Barrio, el doctor Giral, cap del Govern de la República Espanyola, el senyor Aguirre, president del Govern d'Euzkadi i la companya Dolors Ibarri, secretari general del P.C. d'Espanya.

El públic, compost d'espanyols de la nova i vella emigració i de francesos amics de l'Espanya republicana acollí els joves artistes amb tota la simpatia que llur meritoria obra en pro de la popularització del nostre art i folklore nacionals mereix.

L'acte començà per unes paraules del company Federico Melchor, de la C. E. de la Federació de J. S. U. d'Espanya, el qual presentà al públic de París els nostres joves compatriotes. Feu ressaltar el fet que no obstant que sortien d'Espanya encara uns infants i de totes les dificultats que l'enemic els ha posat, han sabut conservar llur amor a la nostra Pàtria i han fet els màxims esforços per a organitzar un Grup Artístic que recollís l'expressió de l'art i del folklore dels pobles hispànics. Llur mèrit és més gran perquè en cap moment no han deixat de pensar en la nostra terra i en la lluita que allà menen els patriotes per a reconquerir la República i els seus esforços s'han orientat sempre a ajudar aquesta lluita en la mesura de llurs possibilitats.

Tot seguit, i sota la direcció artística del company Manuel Lazareno, el Grup començà la seva actuació. Representaren «El Retablo de las Maravillas», de Miguel de Cervantes i «Elogia», de Tirso de Molina. El Cor ens cantà diverses i escollides cançons populars dels diferents pobles hispànics, entre elles la sardana «Per tu Floro», totes elles molt aplaudides. Després vam veure en escena els balls de la nostra terra. Cants del Nord, de Galícia i d'Astúries, d'Euzkadi, de Castella i de Catalunya, dances com la jota i l'«Españeta-Dantza» desfilaren davant nostre, meravellosament interpretats per aquest joves artistes.

MONTAUBAN Intervenció de JOAN BLÁZQUEZ (Cèsar)

El dia 29 del mes passat va tenir lloc el Ple departamental del Tarragonès per tal d'examinar i discutir la situació del Partit i els resultats de la Campanya d'Emulació.

Va obrir l'acte el company francès Sales, secretari de Finances del Comitè Departamental, el qual, després de saludar els companys, va explicar el motiu de la reunió, amb la paraula el company Miguel Areste, secretari general departamental, el qual, en començar posà de relleu el caràcter nacional del P.S.U. de C., basat, no en verbalismes de tipus ideològic i de jocs florals, sinó en la lluita ferma i intrínsecament en la defensa dels interessos del nostre poble.

Es per això que el nostre Partit és el que combat més aferrissadament contra el franquisme a l'interior i fora del país.

Tot seguit de fer un anàlisi detallat de la situació política general i la particular del Partit, acabà recordant que la cotització és el baròmetre que desvela el grau de comprensió i amor del poble al Partit, base segura per a poder arribar a superar la situació actual.

Van intervenir després, sobre diversos punts, els companys Sabatè, Pena, de Montauban; Moral, del Grup Lluçanès; Llavall, del Grup Casanellès; Sallés, del Grup Negrepatès; Roca, del Grup de Moissac i Ibars, del de Saint-Antoine.

Van saludar el Ple, les delegacions dels companys de la U.G.T. de Catalunya, el company Sales, secretari de Finances del Comitè Departamental, el qual, després de saludar els companys, va explicar el motiu de la reunió, amb la paraula el company Miguel Areste, secretari general departamental, el qual, en començar posà de relleu el caràcter nacional del P.S.U. de C., basat, no en verbalismes de tipus ideològic i de jocs florals, sinó en la lluita ferma i intrínsecament en la defensa dels interessos del nostre poble.

Es per això que el nostre Partit és el que combat més aferrissadament contra el franquisme a l'interior i fora del país.

Tot seguit de fer un anàlisi detallat de la situació política general i la particular del Partit, acabà recordant que la cotització és el baròmetre que desvela el grau de comprensió i amor del poble al Partit, base segura per a poder arribar a superar la situació actual.

Van intervenir després, sobre diversos punts, els companys Sabatè, Pena, de Montauban; Moral, del Grup Lluçanès; Llavall, del Grup Casanellès; Sallés, del Grup de Negrepatès; Roca, del Grup de Moissac i Ibars, del de Saint-Antoine.

Van saludar el Ple, les delegacions dels companys de la U.G.T. de Catalunya, el company Sales, secretari de Finances del Comitè Departamental, el qual, després de saludar els companys, va explicar el motiu de la reunió, amb la paraula el company Miguel Areste, secretari general departamental, el qual, en començar posà de relleu el caràcter nacional del P.S.U. de C., basat, no en verbalismes de tipus ideològic i de jocs florals, sinó en la lluita ferma i intrínsecament en la defensa dels interessos del nostre poble.

Es per això que el nostre Partit és el que combat més aferrissadament contra el franquisme a l'interior i fora del país.

El públic, compost d'espanyols de la nova i vella emigració i de francesos amics de l'Espanya republicana acollí els joves artistes amb tota la simpatia que llur meritoria obra en pro de la popularització del nostre art i folklore nacionals mereix.

PARIS. — La camarada Dolors Ibarri, secretari general del P.C. d'Espanya, fou objecte d'entusiasme proves d'afecte i simpatia en el curs de la festa celebrada a la Mutualité.

A la foto: «Pasionaries», junt amb el nostre company Joan Comorera, i els camarades Francisco Anton i Santiago Carrillo, ministre del Govern de la República.

A París, en aquest fogar de cultura que és la capital de França, acaba de tenir lloc un esdeveniment d'una altíssima significació, l'autor del qual ha estat aquesta gran figura literària contemporània universal que és diu Ilja Ehrenburg, gran ciutadà de la Unió Soviètica i gran amic dels pobles que saben lluitar, entre els quals el de França i de nosaltres ocupar un lloc tan preminent.

Ehrenburg ha ocupat la tribuna de les «Conferències des Ambassadeurs» davant un públic nombros i selecte que representava, com mai el «tout Paris» de la intel·ligència en les seves més diverses branques i formes. Per primera vegada després de l'Alliberament d'aquest París sobre el qual el gran escriptor soviètic ha escrit i escrit tan belles pàgines, la tribuna del teatre Marigny ha estat ocupada per un conferenciant estranger i aquest ha estat precisament Ilja Ehrenburg, un dels autors més llegits actualment, en la guerra com en la pau, pels ciutadans d'aquesta gran ciutat plena de pobles lliures que és la Unió Soviètica. Hi ha dades de la qual, en les hores d'angúnia i de privacions de la gran guerra patriòtica, si bé tenien permès de fer les algúretes amb paper de diari ho tenien prohibit de fer-ho amb els arti-

cles d'aquest gran periodista, car tanta era l'admiraació i tan alt era l'interès amb el qual els combatents del front esperaven els seus articles.

de la intel·ligència en les seves més diverses branques i formes. Per primera vegada després de l'Alliberament d'aquest París sobre el qual el gran escriptor soviètic ha escrit i escrit tan belles pàgines, la tribuna del teatre Marigny ha estat ocupada per un conferenciant estranger i aquest ha estat precisament Ilja Ehrenburg, un dels autors més llegits actualment, en la guerra com en la pau, pels ciutadans d'aquesta gran ciutat plena de pobles lliures que és la Unió Soviètica. Hi ha dades de la qual, en les hores d'angúnia i de privacions de la gran guerra patriòtica, si bé tenien permès de fer les algúretes amb paper de diari ho tenien prohibit de fer-ho amb els arti-

Els mitings organitzats per la U. G. T. han aplegat milers i milers de patriotes

Tal com estaven anunciats, el propassat diumenge dia 6 d'octubre han tingut lloc a Tolosa i Perpinyà dos importants mitings organitzats per la Unió General de Treballadors.

Ambdós aces han constituït un gran èxit, puix que han estat a milers els patriotes antifrancquistes de totes les tendències que hi assistiren.

Trentant conclusions i experiències dels fets d'octubre del 1934, tots els oradors analitzaren l'actual situació política, i exhortaren tots els treballadors, tots els antifrancquistes a unir-se per tal de combatre i esclafar el règim hitlerian de Franco i de la Falange, les maniobres claudicadores i possibilitar per als pobles d'Espanya el recobriment de la República i de la Democràcia.

En la propera edició donarem un resum d'aquests dos actes en els quals ultra camarades del P. C. d'Espanya, del P. S. O. E. i de la U. G. T. han intervingut els nostres companys Josep Moix i Rafael Vidiella.

En primer lloc, fer oblidar les tragèdies, la fam, la vida cara i el terror, totes les calamitats que travessen els nostres pobles. Amb això marca també pel camí que van seguir Hitler i Mussolini, en tractar d'ofegar les dificultats interiors d'Alemanya i d'Itàlia en preconitzar i portar a terme una política d'agressió de xantatge. Pel causat dels reaccionaris imperialistes italians els quals volen fer oblidar la situació interior del país i es llancen a aventures com la de Trieste, Pel camí dels xantagistes de «noves guerres» que volen.

«Frenar la demobilització de les tropes i, d'aquesta manera, impedir un augment ràpid de l'atur forçós en llurs països».

ALS DEU ANYS FRANCO...

(Ve de la pàg. 1.) Avui en presentar-se Franco com el «castell roquero més segur contra el comunisme» a l'Oest d'Europa, se condia fidelment la campanya de tots els reaccionaris europeus que treballen en cada país per a crear el «bloc occidental» —el bloc dels residus muniquesos— contra la democràcia, contra la pau, contra la gran i gloriosa Unió Soviètica, el baluard més ferm de la defensa de la llibertat i drets democràtics de tots els pobles.

Què preté Franco amb tota aquesta propaganda?

Vol, en primer lloc, fer oblidar les tragèdies, la fam, la vida cara i el terror, totes les calamitats que travessen els nostres pobles. Amb això marca també pel camí que van seguir Hitler i Mussolini, en tractar d'ofegar les dificultats interiors d'Alemanya i d'Itàlia en preconitzar i portar a terme una política d'agressió de xantatge. Pel causat dels reaccionaris imperialistes italians els quals volen fer oblidar la situació interior del país i es llancen a aventures com la de Trieste, Pel camí dels xantagistes de «noves guerres» que volen.

«Frenar la demobilització de les tropes i, d'aquesta manera, impedir un augment ràpid de l'atur forçós en llurs països».

«Tolsiòi és més «europeu» que la bomba atòmica» ha afirmat EHRENBURG en deixar París

adjectiu—, i també allò que la Unió Soviètica li ha aportat després de la influència de la interpretació biomètrica de l'Antiquitat, la de la Renascença i de la plèiade dels grans nous pensadors russos del segle passat, que són atribuïts a la literatura contemporània.

«Puc afirmar—va dir— sense por equivocar-me, que Tolsiòi pertany al millor a la civilització «europea» i no pas la bomba atòmica».

«Tolsiòi és més «europeu» que la bomba atòmica» ha afirmat EHRENBURG en deixar París

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ A «LLUITA»

NOM Carrer Localitat Departament Import d'una subscripció per tres mesos, 60 francs

Les persones que vulguin subscriure's hauran d'omplir el butlletí adjunt i enviar-lo a l'Administració, i l'import de la subscripció, al nostre compte corrent postal

París: 5560-55 «LLUITA» 33, rue Grange-aux-Belles, PARIS (10°)

Un allicionador acord del Col·legi d'Advocats de Madrid

Tots els patriotes condemnats ho han estats sense defensa

A la premsa falangista corresponent al 19 de setembre llegim que el Col·legi d'Advocats de Madrid ha pres l'acord de readmetre els col·legiats expulsats per motius polítics, sempre que ho sol·licitin i resideixin a Espanya.

La qual cosa ultra la sol·licitud que a l'Espanya de Franco no hi exerciria més d'advocats que aquells que han acceptat el règim franquista, vol dir que, en matèria processal, els ciutadans tractats davant dels tribunals han estat fins ara sense defensa efectiva, per tal com els advocats franquistes, més que el Dret han tingut en compte els principis bàrbars de la ideologia hitleriana imposada al país contra les lleis de la República, les úniques legítimes a Espanya, per tal com filles d'un règim de dictadura, havien pres part fins i tot en tots els enemics en una forma i per uns procediments que havien necessitat d'una prova la tolerància i la paciència dels republicans.

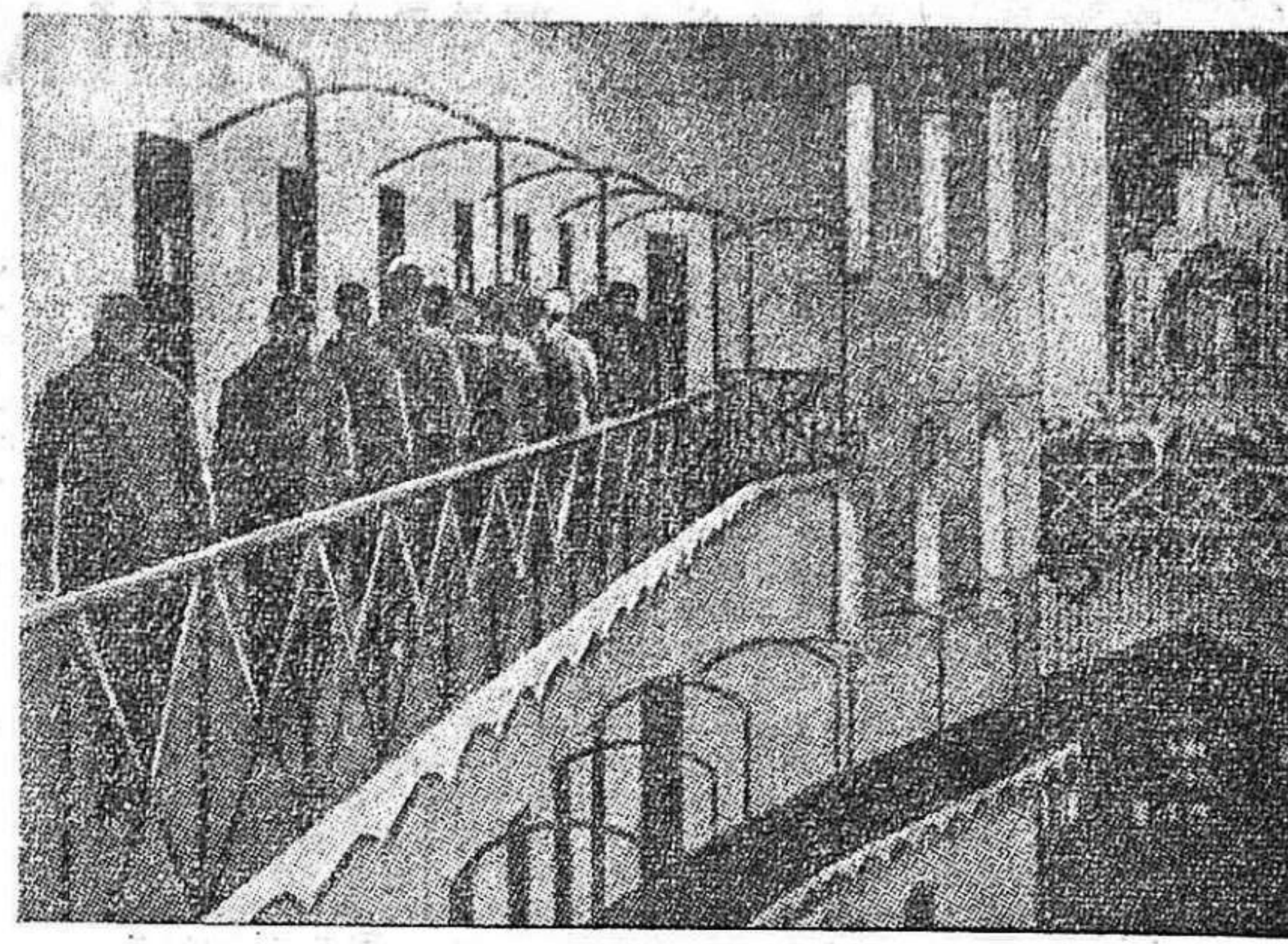
De mica en mica, conforme l'edifici tècnic i material del franquisme es va esquitxant de per tot arreu, Franco ha de fer semblant que torna a una normalitat el fill de la qual havia estat tallat d'una forma violenta i executant com a rebels els defensors d'unes institucions i d'unes lleis que ningú més que ell i la seva colla van atacar, derogar o interpretar a llur favor com no s'haurien atrevit a fer-ho els més ordinaris ciutadans dels patis de la Gardunya.

Un règim que ha afusellat per rebel·lió militar els generals Aranguren i Nuñez de Prado, però, fidel a la paràbola donada a la República, no van condemnar el rebel·lió militar del 18 de juliol, havia d'existir, forçosament, l'expulsió dels homes de llei que no eren falangistes o que no es plegaven a llurs arbitratjats.

Qui han estat i són, doncs, els advocats en exercici a l'Espanya franquista? Segons l'acord del Col·legi de Madrid, els falangistes i només que els falangistes. Con falangistes i només que falangistes són tots els jutges civils i militars. Els únics que no són falangistes són els processos, jutjats i defensors per personal que està supeditat per complet a la Falange.

A l'Espanya franquista no hi ha més advocats que els falangistes. Els que no ho són són a l'exili, sota terra afusellats per Franco, o suspesos en virtut del concepte unilateral del Dret i de la Justícia imposats a la caricatura jurídica que és l'Estat franquista.

Atò el dir que en matèria processal, tots els condemnats, desenes i desenes de milers de condemnats polítics, ho han estat pràcticament sense defensa, tota vegada que els advocats que han actuat davant els tribunals civils o militars supeditats a la Falange s'han limitat a demanar una clèmença que és una injúria al Dret i a la Justícia i un escarni als acusats que ho són d'haver restat fidels a la República, ex-

Un aspecte d'una de les nombroses presons de l'Espanya franquista.

La població penal de l'Espanya franquista

FERNANDEZ CUESTA FA FONEDISSOS DOS CENTS MIL CONDEMNATS POLITICS

Una de les condicions de la capitulació és la d'anar presentant el franquisme aparentment menys violent d'allò que en realitat i en aquest aspecte, tant els falangistes com llurs dirigents actuals de l'exterior fan les mil combinacions per a mostrar-nos el menys violent possible. On aquesta necessitat és més evident és en tot allò que es refereix a la llibertat política i a la justícia que Franco aplica d'encara que és al Poder.

han estat tan copioses que resultarà que Franco, en lloc de condemnar, no ha fet més que treure gent de la presó, per la qual cosa hom no arribarà a comprendre perquè en la construcció tantes de noves detinguts tot el mapa peninsular.

sentència, són 11.497, gairebé tots —diu— per delictes comuns. En fi, que Espanya és un paradís. L'estanísia, ridícula i desvergonyida afirmació del ministre falangista revela, però, que ment en proporcions que ningú no podrà creure en una tal asserció.

L'enorme població penal A Espanya, els presos polítics no cabien a les presons i als presidis. Però no hi caben, perquè no hi ha prou presons ni establiments penitenciaris, el franquisme ha aconseguit al sistema ben simple i que, ho facilita d'altra banda la demografia aplicada a les llibertats condicionals a desenes de milers de condemnats, la qual cosa dista força de significar l'alliberament definitiu de l'individu.

La mala bava dels gossos trotsquistes no s'assolirà embrutar la memòria d'alguns combatents exemplars que van saber morir pensant en el nostre poble, en el reconeixement de la República!

Fusimanya, Lloret, Vallderes, Rogel Soler, Penchamé, Macaya, Justo Rodríguez, Rubén Ruiz, fill de la gran dirigent dels pobles hispànics Dolores Ibárruri, José Albar, Zarauza, Francisco Gullón, i tants d'altres, han donat llur vida per la causa de tota la Humanitat avançada i progressiva.

Heus ací les conseqüències de l'emigració dorada dels antifeixistes que han estat a Moscou.

La mala bava dels gossos trotsquistes no s'assolirà embrutar la memòria d'alguns combatents exemplars que van saber morir pensant en el nostre poble, en el reconeixement de la República!

Heus ací fins on han arribat els estraperlistes de la Falange. Fins i tot volen aprofitar-se de la sort trágica dels patriotes que han estat emprisonats.

Segurament que amb aquelles multes ocasionades pels nombrosos bisbes, arquebisbes i altres jerarques que hauran assistit a l'esmentat Congrés.

La F.S.M. a l'avantguarda del combat per la Pau

ELS DIRIGENTS DE LA FEDERACIÓ SINDICAL MUNDIAL, en nom dels 70 milions de treballadors que representen, acaba de posar-se a l'avantguarda del combat per la pau i assenyalant-ne les fases més immediates. Entre els acords adoptats pel Comitè Executiu trobem els següents:

LES AMENACES DE GUERRA: El Comitè de la F.S.M. demana a tots els afiliats que facin saber a llurs governs respectius la seva oposició a la guerra.

La martingala dels presos comuns

sigui, sense por a que el Govern franquista n'hagi posat més deis que diu, són aquells que havien estat detinguts i condemnats exclusivament a causa de llurs idees polítiques i dels càrrecs que havien ostentat durant la República i és d'aquests dels quals parla Fernández Cuesta quan diu que:

«En España las ideas se pueden expresar, siempre que ello no represente una amenaza o un peligro de vuelta a la situación que determinó nuestra guerra civil.»

El altre són encara a la presó i són molts més dels que diu la Falange. Són els presos en l'excepció que diu que equedran únicament en los establecimientos aquellos reclusos que por haber cometido homicidios, asesinatos, la trucidación, crueldades, y hechos análogos son verdaderos delincuentes comunes.

PAMPLONA Fins i tot amb els emprisonats fan estraperlo

Amb motiu de la celebració d'un Congrés Eucarístic s'han efectuat en la capital navarresa més de cinc-centes detencions de patriotes emprisonats que estaven en llibertat vigilada.

Per a posar-los en llibertat, una vegada acabat el Congrés, els autoritats falangistes els han demanat cinc-centes pessetes a cadascú. Una dona que ha exigut el rebu l'han insultat i maltractat i no han volgut accedir a la seva demanda.

Heus ací fins on han arribat els estraperlistes de la Falange. Fins i tot volen aprofitar-se de la sort trágica dels patriotes que han estat emprisonats.

Segurament que amb aquelles multes ocasionades pels nombrosos bisbes, arquebisbes i altres jerarques que hauran assistit a l'esmentat Congrés.

La F.S.M. a l'avantguarda del combat per la Pau

LES NACIONS UNIDES. L'Organització mundial dels treballadors només acceptarà una representació sindicalment efectiva al Consell Econòmic i Social de l'O.N.U. Així ho ha declarat el president provisional de la F.S.M., Arthur Deakin.

ESpanya. — El Comitè de la F.S.M. ha reformat la seva oposició a la dictadura franquista i ha assenyalat les mesures que cal prendre immediatament per tal de continuar i intensificar la lluita per tal que les Nacions Unides trequin les relacions amb el règim feixista a Espanya i reconeguin el Govern republicà.

L'obra pedagògica de la Falange BURROS DE TREBALL O IDIOTES QUE NO PENSIN

El franquisme, no tan sols mata els adversaris, arrambats al paret de carà als piquets d'execució o els enterra als presidis peninsulars, sinó que fa una cosa pitjor encara: idiotitza la joventut amb mites pràctics i un ensenyament que ha rebut consideradament, però, que ment en proporcions que ningú no podrà creure en una tal asserció.

En línies generals, la joventut espanyola d'avui és més ase, està més embrutida, porta una crosta més espessa que abans del 14 d'abril del 1931. És la conseqüència d'haver aplicat el principi de Millán Astray, segons el qual calia matar la intel·ligència i de tenir consellers d'Instrucció Pública com

El marqués de Lozoya, actualment director de Belles Arts al qual va atrevir-se a escriure el 1938 en un periòdic de Bilbao una brutalitat com aquesta: «Todas las desdichas de España proceden del estúpido deseo de los Gobiernos de enseñar a leer a los españoles. Enseñar a leer a un hombre no es otra cosa que ponerle en condiciones de asimilar el veneno que ocasionará su desgracia y la de su patria.»

Aquesta mentalitat és la que presidix i informa tot el Patrotinat sistema pedagògic de l'Estat franquista, de l'escola primària a la superior i de l'Universitat. S'aplica avui, més que mai, aquella dita famosa del president del Consell de ministres Bravo Murillo fa prop de cent anys, segons la qual:

«Aquí no necesitamos hombres que piensen, sino buyes que trabajen.» És per a augmentar els ramats de boues que el règim totalitari de la Falange els treu tota possibilitat d'una formació educacional i cultural que els posi al desobohert Penangany i l'exploitació dels quals són objecte.

Parlant d'aquest crim i d'altres, un catedràtic socialista refugiat a París, Julio Hernández, deia fa poc a la Unió d'Intel·lectuals Espanyols:

«Para conseguir esta finalidad los buenos maestros estorban. Un bachiller o un antiguo combatiente con unas nociones de Pedagogía y una buena dosis de religión se transforman en un maestro. Los cargos de mayor cuidado y responsabilidad científica y pedagógica están ocupados por idiotas. Los Institutos están abandonados. Don centros para dar el visto bueno de un «examen de Estado» a la labor de las Ordenes religiosas consagradas con más intensidad que nunca al «negocio» de la enseñanza. De las Universidades han desaparecido la totalidad de los cursos prestigiosos que las honraban y han sido sustituidos por medianías que, en tiempos normales, no hubieran pasado de ayudantes o auxiliares temporales.»

De manera que l'escola primària és deficient i deficient és la superior, amb la qual cosa la Falange i els seus mites han deformat a un tal grau la joventut hispànica, que el panorama del nostre país es avui desolador i ho serà per molt de temps encara, un cop restaurada la República.

Una prova que això és veritat és que la premsa falangista deixa passar reflexions com aquesta i, tanmateix, qui les fa, com la Falange i els seus mites, llumenera i prou el coneixem els patriotes de casa nostra, el qual, el 27 de setembre al «Diari de Barcelona», sota el títol «¿Y si hicieramos que nuestros hijos estudiaran un poquito menos?», diu, en parlar dels nois que van a l'Institut:

«En ocasiones les pregunto sobre cosas elementales, necesarias para andar por la vida sin ofenderse en países menores de ignorancia; y sus respuestas me asustan; me asustan también sus contestaciones sobre los temas que han estudiado.»

Es la característica de l'Espanya franquista: formació d'automates, de règims de boues que treballen de joventut i després de totalitarisme i de la llibertat, amb esperit casernari, xoví i ple de les boires d'un fanatisme que fa odiosa la religió. En lloc de la formació que prepara —com diu el professor Langevin—, el futur ciutadà capaç de complir els seus deures envers el país, la nació, la humanitat en el seu conjunt i en faci un ésser humà conscient de la seva dignitat d'home, el falangisme atapeix de llicons idòties les assignatures del batxillerat a base d'una història d'Espanya emborronada, geografia peninsular a gust i al servei de l'elefantíastia propietat territorial, amb assignatures, en un mateix curs, de religió, història sagrada i patriotisme, una innovació que sobrepasa en ridícula i en absurda les dècades de la vella i estúpida urbanitat de l'escola primària de la monarquia.

Pobres estudiants de l'Espanya franquista! Condemnats a assimilar uns textos en els quals el racionalisme hi és sistemàticament ebandit, no els resta

ni el concol de poder freqüentar les biblioteques, car llurs biblioteques presenten enormes butes i abnegades d'antiga i d'obres condemnades per la ignàmia monstruosa depuració de la llibreria. A l'Espanya de Franco han estat prohibits fins i tot certes obres de pedagogia de matemàtiques o de geografia, perquè llurs autors eren Enrique Riera, Margarida Comas o Leonardo Rialto Bechevarria...

«Aquí no necesitamos hombres que piensen, sino buyes que trabajen.» És per a augmentar els ramats de boues que el règim totalitari de la Falange els treu tota possibilitat d'una formació educacional i cultural que els posi al desobohert Penangany i l'exploitació dels quals són objecte.

Parlant d'aquest crim i d'altres, un catedràtic socialista refugiat a París, Julio Hernández, deia fa poc a la Unió d'Intel·lectuals Espanyols:

«Para conseguir esta finalidad los buenos maestros estorban. Un bachiller o un antiguo combatiente con unas nociones de Pedagogía y una buena dosis de religión se transforman en un maestro. Los cargos de mayor cuidado y responsabilidad científica y pedagógica están ocupados por idiotas. Los Institutos están abandonados. Don centros para dar el visto bueno de un «examen de Estado» a la labor de las Ordenes religiosas consagradas con más intensidad que nunca al «negocio» de la enseñanza. De las Universidades han desaparecido la totalidad de los cursos prestigiosos que las honraban y han sido sustituidos por medianías que, en tiempos normales, no hubieran pasado de ayudantes o auxiliares temporales.»

De manera que l'escola primària és deficient i deficient és la superior, amb la qual cosa la Falange i els seus mites han deformat a un tal grau la joventut hispànica, que el panorama del nostre país es avui desolador i ho serà per molt de temps encara, un cop restaurada la República.

Una prova que això és veritat és que la premsa falangista deixa passar reflexions com aquesta i, tanmateix, qui les fa, com la Falange i els seus mites, llumenera i prou el coneixem els patriotes de casa nostra, el qual, el 27 de setembre al «Diari de Barcelona», sota el títol «¿Y si hicieramos que nuestros hijos estudiaran un poquito menos?», diu, en parlar dels nois que van a l'Institut:

«En ocasiones les pregunto sobre cosas elementales, necesarias para andar por la vida sin ofenderse en países menores de ignorancia; y sus respuestas me asustan; me asustan también sus contestaciones sobre los temas que han estudiado.»

Es la característica de l'Espanya franquista: formació d'automates, de règims de boues que treballen de joventut i després de totalitarisme i de la llibertat, amb esperit casernari, xoví i ple de les boires d'un fanatisme que fa odiosa la religió. En lloc de la formació que prepara —com diu el professor Langevin—, el futur ciutadà capaç de complir els seus deures envers el país, la nació, la humanitat en el seu conjunt i en faci un ésser humà conscient de la seva dignitat d'home, el falangisme atapeix de llicons idòties les assignatures del batxillerat a base d'una història d'Espanya emborronada, geografia peninsular a gust i al servei de l'elefantíastia propietat territorial, amb assignatures, en un mateix curs, de religió, història sagrada i patriotisme, una innovació que sobrepasa en ridícula i en absurda les dècades de la vella i estúpida urbanitat de l'escola primària de la monarquia.

Pobres estudiants de l'Espanya franquista! Condemnats a assimilar uns textos en els quals el racionalisme hi és sistemàticament ebandit, no els resta

La nova tàctica dels "advocats" de Franco

La nova tàctica dels «advocats» de Franco consisteix a presentar el dictador d'Espanya com una víctima de Hitler.

Un exemple d'aquesta tàctica resta clarament exposat en el llibre de l'ex-ambaixador nord-americà a Espanya, Hayes. La revista soviètica «Temps Nou», en rebutjar les falaces afirmacions d'aquest llibre, publica un article de Iartse, titulat «Franco i els seus amos», en el qual, especialment, declara:

«No hi ha una sola afirmació de Hayes que no sigui desmentida pels documents del ministeri d'Afers Estrangers alemany, publicats per l'arxíu del Ministeri d'Afers Estrangers de la U.R.S.S.»

Aquests documents reproduïen les reclamacions de Mussolini després del 1937, quan declarava que «l'empresa espanyola» li havia costat ja TRES MIL MILIONS.

El pacte entre Franco i Mussolini, del 28 de novembre del 1936, és un pacte clàssic de protectorat. Mussolini es compromet a confirmar Franco al Poder. Franco es compromet a posar-se d'acord amb Itàlia en totes les qüestions referents a ambdós països, fonamentalment en les qüestions referents a la part occidental del Mediterrani.

Alemanya ha tingut a la seva disposició tota la indústria militar de l'Espanya franquista. A mitjans del 1941, Franco es va posar d'acord amb els seus aliats sobre les condicions de l'entrada a la guerra d'Espanya al costat de l'Eix contra Anglaterra. Amb motiu de la seva conferència amb Mussolini, Franco va demanar certes condicions; ajut econòmic i militar, lliurament a Espanya de Gibraltar i del Marroc francès; els propietaris italo-alemanys de l'Espanya franquista van considerar que aquesta és era necessària, no amb el seu exèrcit i com a aliat militar, sinó com aliada política dels països de l'Eix i com a base fonamental de foment de matèries primes estratègiques.

L'entrada d'Espanya a la guerra l'hauria transformat en teatre d'operacions militars desavantatjades des de tots els punts de vista per a Alemanya, que s'havia compromès en la lluita contra la Unió Soviètica.

Després de la derrota de les tropes hitlerianes al front soviètic Franco no podia buscar la seva salvació en una aventura bel·lífica. Aquesta és la veritat històrica que Hayes intenta deformar.

Després de l'alliberament de Maurin

"La Batalla" hitleriana no sap com justificar-ho

«La Batalla» hitleriana editada a París pregunta en la seva darrera edició: «¿Han liberado a Joaquín Maurin?». Volem creure que en aquests moments els trotsquistes de «La Batalla» hauran intervingut, per fill directe, de l'acord que va prendre el «Consell de Ministres» franquista.

En els nostres darrers números hem pogut de relleu les conyaciments dels agents trotsquistes amb Franco i la Falange i d'una manera particular la trajectòria seguida pel demagog i «ultra revolucionari» Joaquim Maurin, cap de les bandes d'espies i provocadors del P. O. U. M.

Es per això que estem segurs que els nostres lectors no s'hauran estranyat molt que Franco hagi decidit de treure Maurin de la presó i posar-lo en circulació a la recerca de «solucions» i altres coses per a enganyar banquets.

L'alliberament de Joaquín Maurin, cap de les bandes del P. O. U. M., Cipriano Mera, ex-Cap del IV Cos d'Exèrcit de la República, així com la invitació que ha fet l'ambaixador franquista a Londres al coronel Segismundo Casado, assasí dels patriotes, per a ingressar a l'Exèrcit franquista, no són casualitats, sinó que obeeixen a plans ben determinats per l'Estat Major falangista, d'acord amb tots aquells que el sostenen i l'encoratgen.

Els redactors de «La Batalla» hitleriana tracten de justificar, com poden i sense assolir-ho, el fet que Maurin hagi pogut passar deu anys a les presons franquistes sense que, «munt el seu cos figurí ni la lleu més esgarrinxat».

Duen els de «La Batalla»: «Pese a que, como se comprenderá, Maurin no pudo intervenir en los acontecimientos de Julio TENIR CURA DE FUGIR DE BARCELONA PER A NO FER-HO! — ¡fué mantenido en prisión y condenado a 30 años de prisión.»

«No volerán —parla dels dirigents republicans a l'exili— porque ya en el exilio abandonaron como entes sin piedad ni escrúpulos que eran — a miles y miles de infelices que en los campos de concentración de Francia y Alemania pagaron el pecado perdurable de haberles creído, aduldado y permitido alardear con el tesoro robado al patrimonio nacional, con la risa burlesca y sarcástica del maldante que triunfa, ostentaban el lujo por cafés y centros de corrupción...»

La coincidència de «La Batalla» hitleriana i d'«Aribas» falangista, i també hitleriana, no pot ésser més frappant. Amb els seus arguments «La Batalla» no fa més que voler enfrontar els lluitadors que han restat a França i els lluitadors que han estat o estan a Mèxic o a la Unió Soviètica. El treball de divisió i de provocació és, doncs, ben evident.

«No volerán —parla dels dirigents republicans a l'exili— porque ya en el exilio abandonaron como entes sin piedad ni escrúpulos que eran — a miles y miles de infelices que en los campos de concentración de Francia y Alemania pagaron el pecado perdurable de haberles creído, aduldado y permitido alardear con el tesoro robado al patrimonio nacional, con la risa burlesca y sarcástica del maldante que triunfa, ostentaban el lujo por cafés y centros de corrupción...»

«No volerán —parla dels dirigents republicans a l'exili— porque ya en el exilio abandonaron como entes sin piedad ni escrúpulos que eran — a miles y miles de infelices que en los campos de concentración de Francia y Alemania pagaron el pecado perdurable de haberles creído, aduldado y permitido alardear con el tesoro robado al patrimonio nacional, con la risa burlesca y sarcástica del maldante que triunfa, ostentaban el lujo por cafés y centros de corrupción...»

«No volerán —parla dels dirigents republicans a l'exili— porque ya en el exilio abandonaron como entes sin piedad ni escrúpulos que eran — a miles y miles de infelices que en los campos de concentración de Francia y Alemania pagaron el pecado perdurable de haberles creído, aduldado y permitido alardear con el tesoro robado al patrimonio nacional, con la risa burlesca y sarcástica del maldante que triunfa, ostentaban el lujo por cafés y centros de corrupción...»

«No volerán —parla dels dirigents republicans a l'exili— porque ya en el exilio abandonaron como entes sin piedad ni escrúpulos que eran — a miles y miles de infelices que en los campos de concentración de Francia y Alemania pagaron el pecado perdurable de haberles creído, aduldado y permitido alardear con el tesoro robado al patrimonio nacional, con la risa burlesca y sarcástica del maldante que triunfa, ostentaban el lujo por cafés y centros de corrupción...»

«No volerán —parla dels dirigents republicans a l'exili— porque ya en el exilio abandonaron como entes sin piedad ni escrúpulos que eran — a miles y miles de infelices que en los campos de concentración de Francia y Alemania pagaron el pecado perdurable de haberles creído, aduldado y permitido alardear con el tesoro robado al patrimonio nacional, con la risa burlesca y sarcástica del maldante que triunfa, ostentaban el lujo por cafés y centros de corrupción...»

«No volerán —parla dels dirigents republicans a l'exili— porque ya en el exilio abandonaron como entes sin piedad ni escrúpulos que eran — a miles y miles de infelices que en los campos de concentración de Francia y Alemania pagaron el pecado perdurable de haberles creído, aduldado y permitido alardear con el tesoro robado al patrimonio nacional, con la risa burlesca y sarcástica del maldante que triunfa, ostentaban el lujo por cafés y centros de corrupción...»

«No volerán —parla dels dirigents republicans a l'exili— porque ya en el exilio abandonaron como entes sin piedad ni escrúpulos que eran — a miles y miles de infelices que en los campos de concentración de Francia y Alemania pagaron el pecado perdurable de haberles creído, aduldado y permitido alardear con el tesoro robado al patrimonio nacional, con la risa burlesca y sarcástica del maldante que triunfa, ostentaban el lujo por cafés y centros de corrupción...»